

[Askjær Jørgensen]

der er på de store virksomheder, f.eks. B&W, bevirker det så, at ministeren vil forstærke den tendens, der har været til, at større virksomheder får langt mere statstilskud pr. medarbejder, end de mindre virksomheder gør?»

Begrundelse

Når Stålvalseværket kan blive hjulpet med et beløb på 300.000–400.000 kr. pr. medarbejder, vil jo samtlige mindre virksomheder kunne leve i økonomisk overflod, hvis disse gives lige så meget pr. medarbejder, og det må jo udelukkende være en politisk overvejelse, der ligger bag, hvis ikke de mindre virksomheder, som udgør den opvoksende ungdom i dansk erhvervsliv, bliver hjulpet lige så meget som de store gamle, ofte udlevede virksomheder.

Besvarelse (22/6 81):

Industriministeren (Erling Jensen):

En virksomheds medarbejders partimæssige tilhørsforhold har ingen indflydelse på størrelsen af den bistand, der gennem de forskellige erhvervsfremmeordninger kan ydes til den pågældende virksomhed. De specielle forhold omkring B&W og Stålvalseværket er ikke udtryk for en tendens i den nævnte retning. Jeg vil fremdeles bestræbe mig på at udforme og administrere erhvervsfremmeordningerne på en sådan måde, at de ikke mindst kommer mindre og mellemstore virksomheder til gode.

Spm. nr. 1115

Til *socialministeren* (15/6 81) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvorfor bruges der på socialforskningsinstituttet skatteydermidler på at finde ud af, på hvilke typer virksomheder fremskridtspartiets vælgere er ansatte, er det eksempelvis for, at regeringen kan tilrettelægge en erhvervspolitik, der nedlægger de virksomheder, hvor fremskridtspartiets vælgere er ansat?«

Begrundelse

Ofte forekommer det helt absurd, når man ser, hvilke emner socialforskningsinstituttet har taget op, men her stråler den politiske hensigt jo ud af aktiviteten, så det giver alle

andre end socialdemokratiske tilhængere de grusomste kuldegysninger.

Besvarelse (26/6 81):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

I anledning af det stillede spørgsmål bemærkes, at socialforskningsinstituttet er en selvstændig institution, der ledes af socialforskningsrådet. Socialministeriet har derfor ingen direkte indflydelse på instituttets forskningsvirksomhed.

Den undersøgelse, der hentydes til i spørgsmålet, er instituttets velfærdsundersøgelse »Fordelingen af levekårene«, hvis hovedresultater blev offentliggjort i perioden 1978–80.

En række spørgsmål fra undersøgelsen blev dog ikke analyseret i første omgang. Et af de tidligere ikke analyserede spørgsmål lød: Hvilket politisk parti stemte De på ved sidste folketingsvalg?

I en meddelelse (nr. 35 »Levekår og placering i det politiske spektrum«), der netop er offentliggjort, forsøges redegjort for sammenhængen mellem levevilkårene i bred forstand og partivalg. Problemstillingen er af instituttet formuleret således: I hvor høj grad er det inden for hvert socialt lag de levekårs-mæssige forhold – forstået som den enkeltes velfærd eller manglende velfærd her og nu – som er afgørende for, hvilket politisk parti man foretrækker.

Når man i første omgang fra socialforskningsinstituttets side har valgt at belyse spørgsmålet ved inddragelse af partierne socialdemokratiet og fremskridtspartiet, hænger det sammen med, dels at de to partier – blandt de største politiske partier – efter socialforskningsinstituttets opfattelse – har de mest afvigende bud på, hvordan de levekårs-mæssige problemer, som velfærdsundersøgelsen har kortlagt, kan løses, dels at socialdemokratiet og fremskridtspartiet er henholdsvis det største og næststørste parti blandt de levekårs-mæssigt dårligst stillede.

Af ovenstående vil det fremgå, at jeg ganske kan afvise, at instituttets levekårsundersøgelse i almindelighed og den specielle om levekår og placering i det politiske spektrum har været iværksat for, at regeringen kunne tilrettelægge en erhvervspolitik specielt vendt mod fremskridtspartiets vælgere.